

לקוּטִים וספורים נפלאים

פרשת בהעלותך

אני לא אהיה עגלון ולא חייט או סנדלר, אני אהיה תלמיד חכם.

עוד יומיים חג הפסח... מאירק'ה סופר את השניות ואת הדקות ואת הימים הספורים שעוד נותרו...

תהיה סבלן מאירק'ה שלי - אמרה אימא - ותכין דרשה קצרה להקביל את פני המלמד שלך.

מאיר הקטן הכין מדרש חז"ל ממסכת עבודה זרה על היום שבו הקב"ה יאחז ספר תורה בחיקו ויודיע לאומות העולם שמי שעסק בתורה יבוא ויקבל את שכרו.

אני רוצה להיות - יאמר מאירק'ה למלמד - מאילו שיקבלו שכר על עיסוקם בתורה ולא מאותם שעסקו

בבניית גשרים

ומרחצאות...

המלמד בוודאי יצבוט את

לחיי, הרהר לעצמו...

והנה הגיע הבוקר

המיוחד שלאחר חג

הפסח,

בני הבית מחכים ומחכים

והמלמד לא מגיע...

עברו שעות הצהריים

והגיע הערב אך אין סימן

לבואו של המלמד.

עוד יום חלף וגם בו

המלמד לא מגיע.

מתחיל מאירק'ה

להתרגל לכך שהמלמד

לא הגיע, הוא ילד,

וכאשר ילד לא לומד הוא

משתובב, מטפס על

עצים, עוזר לשואב המים

ומעביר את הזמן...

הוא חוזר הביתה והנה

הוא רואה את אימא בצד

המטבח עומדת ובוכה...

ליבו הקטן נרעד, הוא מעולם לא ראה את אמו בוכה כך.

מאירק'ה אור אומץ, הוא ניגש לאימא ושואל אימא למה

את בוכה?

אני בוכה מאירק'ה שלי, כי המלמד שלך מתמהמה, כבר

יומיים שהוא מאחר... אולי הוא חזר בו? מי יודע?

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, א)

המנורה רומזת לחכמת התורה הקדושה כמו שנאמר 'הרוצה להחכים ידרים', והמנורה היתה בדרום.

יש הרומזים ששבעת הקנים רומזים לשבעים ימי שנות האדם בעולם, ובאה התורה להורות לאדם שלא יאבד יום אחד מחייו ללא עיסוק ולימוד בתורה הקדושה.

בעיירה שאץ המושלגת

לא היה מלמד אחד, מי

שרצה מלמד לבנו היה

צריך לשכור מלמד פרטי

שיגיע במיוחד ולשלם

מכיסו הון רב.

הוריו של מאירק'ה בן

השבע היו עניים

והזאטוט הקטן כל כך

רוצה ללמוד תורה, כל

כך שואף לגדולות...

מה עשו הוריו? הם מכרו

את כל חפציהם

המעטים, כולל

התכשיטים וחסכו

פרוטה לפרוטה כדי

לאגור סכום נכבד

שיספיק למימון מלמד

שיבטיח את עתידו של

בנם.

עיניו של מאירק'ה הקטן

זרחו מאושר כאשר בוקר

אחד אמר לו אביו: 'בני

היקר, יש לי בשורה

משמחת, מיד אחרי חג הפסח, יגיע לעיירה אי"ה מלמד

מהטובים ביותר באירופה ששכרנו עבורך.

מאירק'ה קפץ והרעיף על אביו חיבוק ונשיקות...

הוא יצא אל השלג והחל להעיף כדורים לבנבנים ליער.

כמה טוב לי - הוא צהל - אני מתחיל ללמוד תורה,

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

אבל אימא, את בעצמך אמרת שהדרכים מושלגות ויש עיכובים לא צפויים, אני בטוח שמחר הוא יבוא. נכון מאירק'ה שלי, אני מקווה ומאמינה שמחר הוא יבוא, אבל מה עם התורה שלא למדת היום? את התורה של היום לא תוכל להשלים מחר ועל זה אני בוכה... מאירק'ה ירד מעל ערימת העצים, הוא נכנס לחדרו והרגיש איך המילים והדמעות של אימא מחבקות אותו חזק חזק, צורבות את ליבו כ'מכוות אש' וזועקות אליו, מאירק'ה! מה יהא על התורה של היום? מאירק'ה הקטן גדל ולימים הפך לרבי מאיר שפירא - ראש ישיבת חכמי לובלין. המילים של אימא היוו כמנוע לייסוד המפעל האדיר 'לימוד הדף היומי' בו זוכים להשתתף רבבות עמך בית ישראל.

עם הבחור לארץ ישראל, ולשאל את הסטייפלר! נואו פרובלם, אני מממן את כרטיסי הטיסה! 'אומר ועושה'. נחתו בארץ והתפללו אצל הכותל המערבי, נסעו לבני ברק ונכנסו אל הסטייפלר. הרב פרידמן כתב שמאז החל הבחור ללמוד גמרא עברו יותר מחמש שנים ואינו רואה סימן ברכה בלימודו, אינו משתתף בשיעורים ואינו לומד עם חבריו, אולי ראוי שיצא לשוק החיים. קרא הסטייפלר פעם, ופעמיים, והשנים עוקבים אחריו בלב הולם. הניח את הפתקה, ופנה אל הבחור: אתה לומד בישיבה?! כן. ומה אתה לומד? גמרא?! לא. אינו מבין גמרא. משנה?! לא, גם משנה אינו מבין.

הסטייפלר ממשיך

בנועם: אז מה אתה לומד? הלכה, קיצור שלחן ערוך, חיי אדם.

ואת זה אתה מבין?

כן, לא הכל, אז הוא שואל וחוזר הרבה, כדי לזכור, ומשרטט טבלאות, חבל שלא הביא איתו.

הסטייפלר פנה אל הרב פרידמן: אתם ראש הישיבה? נענה בחיוב.

נו, שתצליחו. כי אם אני הייתי ראש הישיבה, ואתם המגיד שיעור, הייתי מפטר אתכם! -

איך מתיאשים מתלמיד שמתעלה בהתמדה מיום ליום, בכל יום לומד הלכה חדשה, ממש: כל

השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, שנאמר הליכות עולם לו! האם

זה נקרא שאינו רואה סימן ברכה בלימודו?!"... ואין הדברים אמורים רק

לגבי בחור מוגבל זה - הדברים אמורים לגבי כל אחד ואחד!

ולמעשה, השקפתו זו של הסטייפלר היא גמרא ערוכה! הכל יודעים אותה, אלא שלא הכל מעיינים בה ומפיקים לקחה - ששנינו (עירובין נד, ב) שהיה לרבי פרידא

תלמיד, שהיה מלמדו [כל דבר, לפני שידעו (רש"י)] ארבע מאות פעמים, וידע.

יום אחד נדרש רבי פרידא לדבר מצוה. [הודיע לתלמיד שיתכן ויקראוהו באמצע הלימוד. ברם, לא קראוהו]. לימדו [ארבע מאות פעם] ולא ידע.

כְּשֶׁעָמַד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִכְרִיז 'אֲנִי הַשֵּׁם אֱלֹקֶיךָ' - מִיָּד פָּרְחָה נִשְׁמָתָם שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

כִּי אֵי אִפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה - מִבְּלִי שְׁאֲנַחְנוּ 'מֵתִים'!

אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת - אֶלָּא בְּמִי שְׁמִמִּית עֲצָמוֹ עָלֶיהָ! כָּל אֶחָד מֵאַתְנָּו 'מֵת' לִפְעָמִים, כְּשֶׁדִּבְרִים שְׁהִינּוּ בְּטוּחִים שֶׁהֵם אֵלֶּה שְׁנוֹתָנִים לָנוּ חַיִּים - נִלְקָחִים מֵאַתְנָּו.

יִשְׁנָם כְּאֵלוֹ, שְׁעִבּוּרֵם הַכֶּסֶף - זֶה מָה שְׁמַחֲיָה אוֹתָם. אַחֲרֵים בְּטוּחִים שֶׁהַמִּשְׁפָּחָה הִצִּיבָהּ - הִיא מְקוֹר הַחַיִּים שֶׁלָּהֶם.

יֵשׁ שְׂרֹאִים דּוֹקָא בְּמַעֲמַד, בְּמִשְׁרָה, בְּרָכָב הִיקְרָתִי, אֶת הַמִּשְׁמָעוֹת בְּחַיִּים...

וְאִז, קוֹרָה מָה שְׁקוֹרָה, וְהַ'חַיִּים' הָאֵלֶּה נִלְקָחִים מִמֶּנּוּ...

בְּאוֹתָם רְגָעִים, הָאָדָם בְּטוּחַ שֶׁהוּא 'מֵת', שֶׁהִטָּעַם בְּחַיּוֹ אָבָד...

אֲבָל אִם הוּא רַק מוּכָן לְהִמָּתֵן בְּסִבְלָנוֹת, וְלֹא לְקַפֵּץ לְמִסְקָנוֹת, אִם הוּא רַק מוּכָן לִשְׁתַּק, וְלְקַבֵּל אֶת הַתְּהִלָּה הָאֱלֹקִית שֶׁמִּתְרַחֵשׁ כָּאֵן, אִזִּי לֹא רַק שֶׁהוּא יְקַבֵּל חַיִּים חֲדָשִׁים וּמִשְׁמָעוֹתִים יוֹתֵר - הוּא גַם זוֹכֵה לְגִלּוֹת בְּעוֹלָם 'תּוֹרָה' חֲדָשָׁה שֶׁלֹּא הִיָּתָה לִפְנֵי כֵּן!

"זאת אשר ללווים מבן חמש ועשרים שנה ומעלה יבא לצבוא צבא בעבודת אהל מועד" (ח, כד)

כתב רש"י: במקום אחר אומר: מבן שלשים שנה, הא כיצד, מבן עשרים וחמש בא ללמוד הלכות עבודה ולומד חמש שנים, ובגיל שלושים עובד.

מכאן לתלמיד שלא ראה סימן יפה במשנתו בחמש שנים, ששוב אינו רואה. (חולין כד, א)

הייתי בלונדון ושוחחתי עם הרב פרידמן, ראש ישיבה בעיר, שסיפר לי את הסיפור הבא.

בין התלמידים היה בחור קשה קליטה, "קשה לשמוע ומהיר לאבד זה חלק רע", דבריו המשנה (אבות ה').

ישב וקלץ, וכלום. אילו היה זה תלמיד אחר היה משלחו מכבר, אבל אביו היה מחשובי תומכי הקהילה. גם אילו היה דורש להושיב בובה ליד הסטנדר, היו מצייתים.

מכל מקום, חייב היה להיות שלם עם עצמו, קרא לאב והראהו את דברי הגמרא, שתלמיד שאינו רואה ברכה בלימודו חמש שנים, שוב אינו רואה.

ידע שיש כזו תופעה ובנו הוא דוגמא, ויחליט.

אמר האב: איני איש חינוך, תחליטו אתם.

ענה ראש הישיבה: היודע אתה, אני מוכן לטוס

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

"על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו" (ט, יח)
מעשה בתלמיד חכם נכבד מירושלים, שנסע לחו"ל
לאסוף כסף לישיבתו.

במטוס, פגש בגאון רבי דן סגל, והחלו לשוחח בדברי
תורה, בין הדברים הזכיר, כי זו לו הפעם הראשונה
שהוא נוסע לחו"ל לאסוף תרומות לישיבתו, וסיפר על
החששות המקננים בליבו.

אמר לו: רבי, עצה לי אליך, כשאתה נכנס לגבירים לבקש
מהם תרומה, אל תדבר
אל הגביר, דבר אל
הקב"ה ישירות, הגביר
רק שומע!!!

אותו תלמיד חכם עשה
כדבריו, ואכן ראה ברכה
מיוחדת, ובכל כתובת
קיבל סכום יפה מאד.

במהלך שהותו בחו"ל
הגיע לאחד העשירים,
שבשעה שנתנו לו בארץ
את כתובתו, אמרו לו כי
העשיר הזה תמיד דורש
בשלומך ובשלום
משפחתך.

סיפר אותו תלמיד חכם:
הפעם הרגשתי אני בא
בזכות עצמי, אני אדבר
אליו כחבר... נכנסתי
לביתו של אותו גביר ואכן
כיבד אותי כראוי, ושאל
בשלומי, ומה מעשי,
ואמר כי מאוד היה רוצה
להשתתף ולזכות
בהחזקת הישיבה.

הרגשתי סוף סוף שיש לי
עם מי לדבר... ודיברתי
אליו כחבר שיעזור לי.

כשסיימנו, הלה הוציא
מכיסו שטר של... חמש
דולר ונתן לי.

"ויצעק העם אל משה

ויתפלל משה אל ה' ותשקע האש" (יא, ב)

וברש"י, שקעה במקומה בארץ, שאילו היתה חוזרת
לאחת הרוחות, היתה מקפלת ושורפת תחתיה כל אותו
הרוח.

מעשה נפלא בשלעצמו, ויפה שבעתיים כשמפיקים ממנו
את לקחו.

בימי מלחמת נפוליאון, כשהקיסר הצרפתי כבש את
אירופה בסערה, הגיעו גודויו לעיר קטנה בפולניה,
קו'ניץ שמה.

שאלו מה אירע, ואמר: מאז שהודעתני שיתכן ותיאלץ
ללכת, הוסחה דעתי. חשבתי שהנה אתה קם והולך
ונוטשני באמצע.

אמר לו: נוחא. עתה התרכזו ואלמדך. לימדו ארבע מאות
פעמים נוספות. יצאה בת קול ואמרה לרבי פרידא: רצונך
שיוסיפו על ימך ארבע מאות שנה, או לזכות כל דורך
לעולם הבא.

העדיף לזכות דורו לעולם הבא, ואמר הקדוש ברוך הוא:
תנו לו זו זו.

וידועים דברי הגאון רבי
חיים שמולאביץ' זצ"ל,
שהכל מתפעלים מרבי
פרידא, ואילו הוא
מתפעל מהתלמיד: איזה
כח רצון, איזה דביקות
במשימה, ללמוד כל דבר
ודבר ארבע מאות פעם!
כיון שכך, שאלו את מרן
הגאון רבי חיים קנייבסקי
זי"ע: מדוע לא זכה
התלמיד לשכר זה?
וענה, שמצד התלמיד אין
זו רבותא, שהלא חייב
הוא ללמוד תורה, ואם
אינו מבין אלא בארבע
מאות פעמים, מחובתו
ללמוד כך.

משל למה הדבר דומה,
לאדם שנשרו שיניו. האם
נתפעל ממנו שמרכך את
הלחם וטוחן את המצה
ועמל בבישול דייסה,
הלא אין לו ברירה!
להתפעל, צריך מרבי
פרידא שהקדיש לו זמן
רב כל כך – והשאלה,
מדוע קיבל רבי פרידא
את שכרו רק אז?
והתשובה, שבאותו יום
לימד שמונה מאות פעם,
אם כן, ראוי שיעניקו לו
שמונה מאות שנות חיים!

מוכח מכך, שעל ארבע מאות הפעמים הראשונות אין
מקבלים שכר, שכן חיוב הן: "ושננתם לבניך" אלו
התלמידים (רש"י דברים ו) ושכר מצוה בהאי עלמא
ליכא, אבל על מה שעושה יותר מחיובו מקבל שכר גם
בעולם הזה (בבא קמא ט, ב) וארבע מאות הפעמים
הנוספות עקב פיזור דעתו של התלמיד היו יותר מחיובו,
וקיבל עליהן שכר.

(והגדת)

הגוף שאָתוּ נולְדְנוּ – הוא לא אותו גוף שֶׁמְקִיף
אוֹתְנוּ עִכְשָׁו.

בְּכָל שְׁנֵיהֶ, מֵתִים אֲלֵפֵי תָאִים בְּגוֹף – וּבְמִקּוֹמָם
נִבְרָאִים תָּאִים חֲדָשִׁים וּבְרִיאִים.

בְּמִשְׁךְ הַשָּׁנִים, גּוֹף הָאָדָם מִתְחַלֵּף בְּשִׁלְמוֹתוֹ
כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים, מְבַלִּי שְׁנָרְגִישׁ.

אֲבָל לִפְעָמִים קוֹרָה שֶׁהַתָּאִים הַחֲדָשִׁים מִמֶּהָרִים
לְהוֹצֵר – בְּזִמְנֵן שֶׁהַיִּשָּׁנִים עֲדִין לֹא 'מֵתוּ'.

כִּי קוֹרָה, שֶׁהַתָּאִים הַחֲדָשִׁים מִתְחִילִים לְהַצְטַבֵּר
מֵעַל הַיִּשָּׁנִים, וְהַגּוֹף נִכְנָס לְמַסְלּוֹל לֹא בְּרִיא,

שֶׁמֶכָּר יוֹתֵר בְּשֵׁם 'הַמַּחְלָה הַנוֹרָאָה' לֹא עֲלִינוּ...
הִרָה"צ ר' אֶשֶׁר פְּרִינְד זי"ע הִסְבִּיר, שֶׁהַמַּחְלָה הַזֹּאת,

כְּמוֹ כָּל מַחְלָה גּוֹפְנִית, נּוֹבֶעֶת מִסַּגֵּנוֹן הַחַיִּים
שֶׁהִנָּפֵשׁ מִסִּגְלָתָ לְעֶצְמָהּ.

כְּשֶׁהָאָדָם לֹא מוֹכֵן לְשַׁחֲרֵר אֶת הָאֲחִיזוֹת הַיִּשָּׁנוֹת
שֶׁלוֹ, וְרוֹצֶה בְּדָבָר גַּם לְתַפֵּס הַשָּׂגִים חֲדָשִׁים,

כְּשֶׁהוּא לֹא מוֹכֵן 'לְמוֹת' לִפְעָמִים – הַגּוֹף לוֹמֵד
שֶׁאִסּוּר 'לְמוֹת'! שְׁחִיבִים לְהַחֲזִיק בְּכָל מָה

שֶׁהַשָּׁנִים עַד הַיּוֹם – וְלִהְיוֹת לִיצֵר עוֹד וְעוֹד!
אֲבָל כְּשֶׁהָאָדָם לוֹמֵד לְשַׁחֲרֵר, לְיֹתֵר עַל הַתְּפִיסוֹת

שֶׁלוֹ, לְמַחֵק וְלִשְׁכַּח וְלֹא לְהַחֲזִיק בְּתוֹכּוֹ אֶת
הַהִשָּׁגִים שֶׁלוֹ, כְּשֶׁהָאָדָם מוֹכֵן לְבַטֵּל אֶת עֲצָמוֹ –

הוּא יָכוֹל לְהִבָּיֵא לְרִפּוּאָה שְׁלֵמָה, בְּכַח הַבְּטוֹל
הַזֶּה!

כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ – זֶה לְהִסְפִּים 'לְמוֹת' קִצָּת!

לע"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

באחד הימים פרצה במקום שריפה.

וזה דבר השריפות, שהיו מכלות כפרים ועיירות לעיתים תכופות, הבתים עשויים היו עץ, והגגות מחופים קש,

ובכל בקתה תנור, אותו הסיקו בימות הגשמים, להחזיק מעמד בקור הנורא ולבישול ואפיה, ולכל תנור ארובה, לנקז את העשן הרב.

די היה בהתלהטות האש ובכמה גיצים שיצאו מאחת הארובות, כדי שגג הקש יתלקח, הבקתה תעלה באש, הרוח תסיט אותה לבקתה הבאה, ורחוב שלם יהיה לאדי פחמים. דא עקא, שכאשר היתה פורצת שריפה, לא היו ברזי שריפות בנמצא, לא היו כלל ברזים בנמצא.

הייתה באר שכונתית, בה שאבו מים בדליים, וכשהייתה פורצת שריפה, היו הכל רצים בדליים חצי מלאים, שהיו ככוסיות ננסים מול עמוד האש הרועם, הכובש בקתה אחר בקתה ללא רחם...

לאושרם של תושבי קו'ניץ שהה בעירם חייל הכיבוש, ומפקדו ראה עצמו מחוייב לשלום נתיניו ורכושם. מיד הזעיק את חייליו החסונים והורה להם לשאוב מים ולהעבירם בשרשרת למקום השריפה המשתוללת, פעולה שהיה בה משום הבעת רצון טוב יותר מאשר תועלת...

בקו'ניץ פעל באותם ימים איש אלוקים קדוש, המגיד מקו'ניץ זצ"ל, שר התורה ועמוד העבודה,

גאון בנגלה ובנסתר, חלש וידוע חולי מנעוריו,

שכאשר הגיע לעבודת הבורא היה מתגבר כארי, ללא מליצה.

כאשר השריפה השתוללה, והייתה סכנה שתכלה את כל

העיר, ביקש המגיד הקדוש שישאווהו אל מקום השריפה. עשו כן, נשאוהו ממיטתו והושיבוהו על כיסא, הביאוהו

למקום השריפה, בו עמלו החיילים לשווא, העמידו את הכיסא לארץ, והמגיד הקדוש הביט באש - וראה זה פלא, היא התערבלה לפתע, התכנסה במקומה והחלה לדעוך.

תוך רגע קט שקעה האש. נפעם ונרגש הודה הגנרל לרב הקדוש, איש הפלא.

לא עבר זמן רב, והגדוד הצטווה להמשיך במסעו לתוככי רוסיה, שם ספג הצבא הצרפתי את מפלתו הניצחת ונמלט בעור שניו מערבה, נסוג מרוסיה ומפולין, ושב לצרפת דרך גרמניה.

שם, בגרמניה, הודיעו לגנרל ששריפה פרצה בעיר, יואיל לשלח את חיילי הגדוד לעזור בפעולות הכיבוש.

אין צורך בכך, אמר הגנרל, מיהר למקום השריפה והורה להביא בפניו את הרב המקומי.

הרב הובא, רב "מתקדם", זקנקו קצוץ ומטופח, עניבתו מסמרת למקומה בסיכת פנינה, וכנפות מעילו מתנפנפות ברוח.

התייצב לפני הגנרל, וזה הורה בשרביטו על האש המשתוללת.

כבודו הוא הרב המקומי? שאל הגנרל. אכן כך, השיב הרב. אם כן, יואיל נא לכבות את השריפה! פקד הגנרל.

איך, כיצד?! תמה הרב. מה פירוש איך? יביט כבודו באש, ותשקע!

הרב היה המום. לא הבין. איני יכול! הצטדק.

אם כן, אינך רב! מתחזה אתה, הרעים הגנרל, ובו במקום הדיחו ממשרתו והורה להלקותו חמישים מלקות... (מעין השבוע)

הָאֶסוֹן הַכִּי גָדוֹל לְעַם הַיְּהוּדִי הַתְּרַחֵשׁ דּוֹקָא בְּאוֹתָם שְׁלוֹשָׁה יָמִים בָּהֶם הִכְתָּה מִצָּרִים בְּחֶשֶׁךְ מְקַפֵּיא.

שְׁמוֹנִים אַחוּז מַעַם יִשְׂרָאֵל אֲבָד אֶת חַיָּיו תוֹךְ שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם שָׁעוֹת!

אִיךָ זֶה קָרָה? וְלָמָּה זָכוּ עֲשָׂרִים הָאַחוּזִים הַנוֹתָרִים לְהִנָּצֵל?

כָּתַב בְּעַל הַנְּתִיבוֹת שְׁלוֹם (אֲגַדַּת אֲמָרִים בְּפָרֶשֶׁת "בֹּא") "יֵשׁ לְמַעַלָּה אֹר שֶׁהוּא כָּל כֶּךָ גָּדוֹל, שְׁמִי שְׁאִינוּ יָכוֹל לְקַבֵּלוֹ, בְּשִׁבְלֵי הָאֹר הַזֶּה עֲצָמוֹ הוּא חֶשֶׁךְ... עֲבוּר הַמִּצָּרִי הָאֹר הָרוּחָנִי הוּא יְסוּרִים קָשִׁים, לְעֵמֶת זֹאת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל הִזָּה זֶה אֹר גָּדוֹל וּמְחַדָּשׁ." עכ"ל.

כְּלוּמֹר, מִכַּת חֶשֶׁךְ הִיְתָה דּוֹקָא עֲצָמָה אֲדִירָה שֶׁל אֹר אֱלֹקִי שֶׁהִתְגַּלָּה בְּתוֹךְ שְׁטַח מִצָּרִים...

זֶה הִזָּה אֹר מְסֻנָּר, כָּל מָה שִׁיּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הִכִּירוּ עַד אַז - אֲבָד אֶת הַמְשָׁמְעוֹת מוֹל הַגְּלוֹי הַזֶּה.

בָּנֵי אָנוּשׁ אֵינָם מְסַגְּלִים לְהַכִּיל אֹר כְּזֶה, וְלִכְן, הַמִּצָּרִים - קָפְאוּ עַל מְקוֹמָם וְהָכּוּ בְּסֻנּוֹרִים. אֲמָנָם לֹא מָתוּ, אֲבָל הֵם גַּם לֹא יָכְלוּ לְזוּז מְעַצְמַת הַגְּלוֹי.

בָּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְעֵמֶת זֹאת, הִתְחַלְקוּ לִשְׁתֵּי מַחֲנוֹת: רַב הָעַם - לֹא הִזָּה מְסַגֵּל לְהַכִּיל אֶת הַקָּפְאוֹן הַזֶּה! הֵם הָיוּ רְגִילִים לַעֲשׂוֹת, הֵם הָיוּ רְגִילִים לְהִתְנַהֵל בְּתוֹךְ עוֹלָם מוֹכֵן, וּפְתָאוֹם - אֹר אֱלֹקִי שֶׁמִּשְׁבֵּשׁ אֶת כָּל מָה שֶׁהִזָּה בְּרוּר עַד לְאוֹתוֹ רֵגַע... הֵם לֹא יָכְלוּ לְעַמֵּד בְּחֹסֶר הָאוֹנִים הַזֶּה - וּפְשׁוּת מָתוּ.

אֲבָל הָיוּ כְּאֵלוּ, חֲמִישִׁית מֵהָעַם, שֶׁהִבִּינוּ שְׁדוֹקָא כְּעַת, כְּשֶׁהַכָּל קְפּוֹא וּמְסֻנָּר וְלֹא בְּרוּר, כְּשֶׁהַחֶשֶׁךְ מְכַסֶּה אֶרֶץ, כְּשֶׁהֵם מְגַלִּים שֶׁהֵם לֹא יָכוּלִים - דּוֹקָא כְּעַת יֵשׁ כָּאֵן גְּלוֹי אֱלֹקִי אֲדִיר, וְכָל מָה שֶׁהֵם צְרִיכִים - זֶה רַק סִבְלָנוֹת לְתַהֲלִיךְ!

הֵם, לֹא רַק שֶׁלֹּא מָתוּ מֵהַגְּלוֹי - הֵם גַּם הִפְכוּ אֶת זֶה לְאֹר אֲדִיר בְּמוֹשְׁבוֹתָם!

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אֹר - סְפִינְקָא)